

השקפה צעירה

עלון מספר 244

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (ע"ד)

יום שישי
 ח' אב ה'תשע"ו (12.8.16)

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

נקראות על שמו עד היום, אלא חזר מקום זה להקרא קנת. ומכאן עלינו ללמוד לקח חשוב שבמרכזה של פרשת דברים, בפניה של משה אל בני".

כמו בפרשת מסעי, גם בפרשת דברים, התורה מפנה מקופ רב לתאור המקומות בהם עברו בני"ב בצאתם ממצרים. ועל זה מביא רש"י בתחילת פרשת מסעי את מדרש תנחומא "רבי תנחומא דרש בו דרשה... משל למלך שהיה בנו חולה והולכו למקום רחוק לרפואתו, כיון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך וכו'". ומסביר האמרי אמת שהרי מלך, אם חולה בנו, מזמן את הרופא אליו, לא נוסע עם החולה אל הרופא. ואם כן, המסע עצמו הוא הרפואה שצריך הבן. וזו הסיבה שכשהבריא, חוזר המלך לבנו על יומן המסע, כי המסע עצמו הוא המחלה. כגון: 'כאן ישננו', מסביר האמרי אמת, בתפילה היינו ישנים, ולא מתכוונים למילות התפילה, 'כאן הוקרנו' (היה לנו קר), מסביר האמרי אמת כגון "אשר קרך בדרך" שנאמר בעמלק שקירר את ההתלהבות של ישראל, ו'כאן חשת בראשך', מסביר האמרי אמת שכאב הראש של העם היה המנהיגים שלו, שכל ספר במדבר נסב על המריבות שרבו בני"ב עם משה ואהרן, והם ראשי העם. וכך משה מונה את המסעות, אם בפרשת מסעי, ואם בפרשת דברים, כדי לחזור ולהוכיח את ישראל על ה'מחלה' שלנו שהצריכה את עם ישראל, בן המלך, לרדת למצרים ולסבול שם מאתיים ועשר שנים, כרפוי על מחלת הדימוי העצמי שדוחק את רגלי השכינה מלהנהיג את העולם, מחלת האני ואפסי עוד. וזו הגלות עדיין חלה עלינו, אם כשאנחנו מנצחים במלחמה, ואם כשהעולם נמצא בתנופה חדשה להשמידנו, שוב אנחנו נתפשים ברשת השגויה שכאילו אנחנו שולטים בעולם הזה וההשגים השגיגו. ובהיפך נמצא המרפא, יכולים אנחנו עכשיו לשאול שוב, למה חוזר משה על מקומות בפרשת דברים, ולענות על השאלות ששאלנו קודם על ההבדל בין יאיר בן מנשה, ואחיו, נבח בן מנשה, שזה נקראו הערים שכבש אחריו, וזה לא זכה (מעין גלות), ומה מלמדת אותנו התורה כשמוסיפה רק במקרה של נבח את המילה 'בשמו'. והתשובה הניצחת שביסוד הגלות, היא, שנבח כבש את ערי האמורי, וחשב שהכבוש נעשה על ידו, ולכן רצה לקרוא את העיר על שמו. אבל יאיר, שהבין שאין לנו מהעולם הזה כלום, לולי מה שהקב"ה נותן לנו, אלה הערים נקראות על שמו עד היום. ואם כן גם טוב שברופאים, מה שיביא אותו לגהנום הוא היום שיחשוב שהוא הציל את חיי חולה זה או אחר, וישכח שהכל מאיתו יתברך. וגם כשאנחנו צמים בתשעה באב, גם זו גזרה מאיתו, ואולי, אם בשנת שמיטה נפנים מסר זה, אולי, כמו יאיר בן מנשה, ולא כמו אחיו, נזכה לנחלה שהבטיח הקב"ה לאבותינו לתת להם, (ולא לנו), וממילא, נזכה לראות בגאולה השלמה, בב"א.

"תשעה באב, שאינו צום הוא לא רק צרוף מקרים של הלוח העברי, הוא נבואה. המקור לצום זה אומר "קרא עלי מועד" (איכה) ומכאן למדים חז"ל שכל המועדים (פסח, שבועות, סוכות) בטלים לעתיד לבוא, אבל תשעה באב יהפוך בבוא המשיח למועד, ז"א לשמחה. והנה, כשתשעה באב נופל על שבת, אז ההלכה שייכת להתנגשות בין מצוות דרבנן ומדאורייתא, ולכן ההלכה היא שאוכלים, ושוחטים יין ובשר כמו כל שבת בשנה. ואם כן, בשנה כזאת יותר מודגש שצריך המוקד של מועד זה אינו הצום, כי אם ההפנמה של מה שהוביל לחורבן הבית, אם זה העדר לימוד תורה, וכתוצאה מזאת, שפיכות דמים, עבודה זרה, ואובדן של קדושת המשפחה כמו בבית ראשון, ואם זה לשון הרע ושנאת חינוס, שאיתנו מאז חורבן בית שני. ולכן עם כוונה ישירה לתקן את המעוות, אני מביא בשלמותה את לשון השיחה שהיתה לי עם רבי ממלבורן, הרב כהן. ידוע שמה שגרם לעבודה זרה בבית ראשון היתה השגחתו הוא, כמו שמעזי משה להאשים את הקב"ה במעשה העגל, וכמו שמאשים אליהו בכרמל, "אתה הסבות את ליבם אחור".

ואם כן כדרכנו עלינו לחפש מה עלינו ללמוד מפניתו של משה אל בני"ב בפרשת דברים, ולמה נבחרה פרשה זו להופיע תמיד לפני תשעה באב, כאילו משה יודע שלזה עליו לכוון, לסיבה לחורבן שנופל עלינו בקביעות מזה כמעט אלפיים שנה בגלות החל הזה. ספרנו בעבר על הופעתו של מנשה מלך ישראל לאמורא והכחתו אותו, באומר "אילו היית אתה בבית ראשון, היית מרים את שמתך לרוץ אחרי עבודה זרה. אם כן שוב, לא אנחנו, אלא ההשגחה קבעה אם נחטא אם לאו. ומה עלינו לעשות? נראה לי שהשאלה שקורה שאלה יותר מיידית לחיי הכותב, עבדכם הנאמן. הגמרא אומרת "טוב שברופאים לגיהנום". מזל שאני רופא, אבל בכל זאת, למה? הרי פקוח נפש דוחה תורה! ואחת התשובות סמויה בשלהי פרשת מטות, ועניינה ממש מה שעלינו ללמוד בשבת שנופלת בשבת, אין לנו זכות לצום בה.

"ויאיר בן-מנשה הלך, וילכד את-חותיהם; ויקרא אתהן, חוות יאיר. ונבח הלך, וילכד את-קנת ואת-בנתיה; ויקרא לה נבח, בשמו". ורש"י מתקשה משני צדדים של שני פסוקים אלו. (1) למה השתנה סיום המשפט השני 'בשמו' (2) למה המילה 'לה' בפסוק השני ה'ה' ללא מפי'ה, שזה שלושה מקומות בתנך כולו. ומסביר הרמב"ן שלה שללא מפי'ה צריך להקרא 'לא', וכך גם בשני המקומות האחרים שבהם ה'לה' ללא מפי'ה. ואם כן הפסוק אומר שלימים 'לא' נקרא שמה של העיר על שמו של נבח, כמו שחוות יאיר

הצטרפו אלינו!

- תוכניות חינוכיות לילדים ונוער • גמ"ח "רק בְּשִׁמְחוֹת" - השאלת ציוד לשמחות ולבית האבל • גמ"ח "לְבַרְיָאוֹת" השאלת ציוד רפואי וסיעודי • מרכז להפצת ערכי היהדות • חלוקת מצרכי מזון • ערבי תרבות • בית מדרש יוצר לדתיים ולחילוניים • מרכז התנדבות קהילתי • מרכז הדרכה • חוגי ילדים

מה בפנים?

- חינוך באהבה
- תפקיד המנחן מול אתגרי
- מושג השבוע
- סעודה מפקדת
- מבט לעומק
- מיחיד לבודד
- הלכה בהרחבה
- ט' באב שחל בשבת
- ממטעמי המטבח
- סלומון אפוי

שבת פרשת "דברים" חזון

הגלילית	כניסת שבת	יציאת שבת
חצור	19:06	19:57
בית שאן	18:58	20:08

"איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק..."

חינוך בחיך ובאהבה ישראלה אלגלי

חידה שבועית

אמיר צ'פניק

בבניין מסויים יש 100 מדרגות. על המדרגה הראשונה יש נמלה אחת, על המדרגה השנייה יש 2 נמלים וכן הלאה עד למדרגה ה-100 שעליה יש 100 נמלים.

כמה נמלים יש על מדרגות הבניין? **שאלה מהשבוע שעבר:** דוד רצה להיכנס לפרדס לקטוף תפוזים, אולם כדי להיכנס עליו לעבור ב-8 שערים, כאשר בכל שער ישנו שומר. כדי שהשומר יאפשר לו להיכנס דוד מבטיח לו שיביא לו מחצית מהתפוזים שברשותו. לבסוף דוד יצא מהפרדס עם 2 תפוזים.

כמה תפוזים קטף דוד?

תשובה לחידת מהשבוע שעבר

אם נחשב מהסוף להתחלה - דוד יצא עם 2 תפוזים, כלוי לפני השער האחרון היו לו 4 תפוזים ו-2 הוא הביא לשומר. אם נמשיך לחשב כך לאורך 8 השערים נגלה שדוד קטף 2 בחזקת 9 תפוזים, כלוי דוד קטף 512 תפוזים.

תפקיד המחנך מול אתגרי החינוך שמציב הנוער

הדרכתו של שלמה המלך: "חונך לנער על פי דרכו" היא ההדרכה היסודית ביותר בחינוך. דרכו של כל ילד היא מיוחדת, נשמתו של כל אדם היא מיוחדת ולכן לכל אדם יש אות משלו בתורה.

אם נבין שכל אדם הוא גילוי נוסף של צלם הקב"ה, נוכל לגשת לכל אחד עם הרבה כבוד והערכה, כך צריך האדם לראות את עצמו ואת זולתו, את אשתו, ילדיו או תלמידיו.

כאן חוזרת אלינו השאלה כמחנכים, האם אנו מסוגלים להתבונן בילדינו או תלמידינו בגובה העיניים לכבד ולהעריך את המיוחדות שבכל אחד מהם. בנקודה זו עולה האחריות של ההורים והמחנכים בפיתוח האמונה והביטחון בקרב הילדים שהם אכן משהו מיוחד. תהליך זה צריך לבוא מתוך הרבה רגישות, הקשבה והתבוננות פנימית בנפשו של המתבגר. עלינו לראות, לחפש ולמצוא תכונה או כישרון ייחודיים המצויים בנער.

בראשית דרכינו צריכה לעמוד לפנינו ההכרה בדבר הצורך שלנו להאמין ביכולות ובייחודיות של ילדינו, על בסיס זה נוכל להתחיל בעבודת הגילוי. לאחר מכן, עלינו לקרוא על עצמנו את הפסוק "כי האדם הוא עץ השדה" וכמו טיפול בגידולים חקלאיים, אנו רק נותנים לזרע את האמצעים שיהוו בסיס להתפתחותו, דואגים לכך שיקבל מים לפי צורכו ואת כמות השמש שהוא צריך והצמיחה נעשית מאליה, מתוך סבלנות ובמתינות. מה שמצריך מההורים והמחנכים לפתח בנפשם אהבה וסבלנות, כדי להצליח להכיל את כל מה שעובר על הילדים בתהליך התבגרותם.

מכאן נובעת החשיבה הרבה לנתינת האמון בילדים ובתהליך הגדילה שלהם, נתינת האמון יוצרת צמיחה טבעית, לפי קצב הגדילה של האדם העומד לפנינו. כשם שבמשל הצמח אנו מבינים היטב שזירוז הצמיחה שלו איננו תהליך טבעי, כשם שאנו מבינים שזירוז תהליך הגידול של הגוף של הילד איננו בריא, כך גם ביחס לגידול נפשו - לא ניתן לזרז תהליכים ואין קיצורי דרך, "לכל זמן ועת ולכל חפץ תחת השמים".

הצמיחה הטבעית הזו באה לידי ביטוי בעבודה הדרגתית ועקבית מתוך סבלנות רבה, הסבלנות היא היכולת לקבל את הזולת ולהכיל את השונה. כאשר אנו רוצים ללמוד לקבל את ילדינו, עלינו לתת להם מקום אמיתי בתוכנו. נתינת מקום דורשת "התבטלות", מתוך הכרה בכך ש"אין לך אדם שאין לו מקום" וממילא יש לנו ללמוד ולקבל גם מילדינו, בכל מצב רוחני בו הם נמצאים.

קהילת חזון הדור הצעיר

לידידנו היקר, מר מוטי בן חמו הי"ו

ורעייתו, הגב' ריקי שתחיה

מזל טוב לרגל הולדת הבן

שתזכו להכניסו בבריתו של

אברהם אבינו ע"ה

וכן תזכו לגדלו

לחופה, לתורה ולמעשים טובים

בהערכה קהילת "חזון הדור הצעיר"

מניין פועלים

בכל ימות השבוע א'-ה' בשעה 05:10
בבית המדרש "חזון הדור הצעיר"

נר ה' נשמת אדם

יזכור

מרדכי בן מרים ז"ל	◇	מרים בת מורוורי ז"ל	◇
מרים בת וואסי ז"ל	◇	רבקה בת פרי ז"ל	◇
עיוש בר איטו ז"ל	◇	דוד בן יהודה ז"ל	◇
ליזי בת מרים ז"ל	◇	רחמים בן יהודה ז"ל	◇
עזיזה איבגי בת סולטנה	◇	מרדכי בן ציפורה ז"ל	◇

מושב השבוע

גרשון האריס

סעודה מפסקת

לכאורה מושג מובן וידוע, דהיינו הסעודה האחרונה הנאכלת לפני יום צום/תענית, כי זוהי הסעודה "המפסיקה" את האכילה לפני הצום.

אולם, שייך רק לשתי תעניות בהן מסיימים לאכול לפני השקיעה: יום כיפור ותשעה באב. אולם, לשתי סעודות אלו מאפיינים שונים לגמרי, בהתאם לשוני בין תענית יום הכיפורים ותענית תשעה באב.

הרי יום הכיפורים הוא יום טוב, והתענית שבו איננה תענית אבל ועצב אלא תענית שמטרתה תשובה וכפרה. היות כך, חז"ל הדריכו להתכונן אל הצום בצורה טובה ושמחה, תוך אכילת סעודה טובה ודשנה בערב הצום, כתחליף לסעודה שאינה מתקיימת ביום כיפור עצמו.

לעומת זאת, תשעה באב הוא יום אבל, והוא שיאה של תקופת "בין המצרים". ולכן האופי של הסעודה שונה לגמרי מערב יום הכיפורים, והיא אמורה להיות בדיוק ההפך: דלה, מוגבלת גם בכמות וגם בסוג המאכלים בה. מה גם, אנחנו אמורים לאכול אותה בבודדות ואפילו לא לזמן לברכת המזון. אולם, כאשר הצום נדחה ליום א' (כמו השנה) ושבת היא למעשה "ערב ט' באב", סעודת שלישית היא סעודה המפסקת - כולל כל סוג מאכל שרוצים - אך בניגוד לשבת רגילה, כן מקפידים לסיימה לפני השקיעה. כאשר ט' באב חל ביום חול "רגיל", הרבה נוהגים לאכול סעודה מפסקת של כזית לחם וביצה קשה בלבד, וזאת ממש לפני השקיעה. עד אותה שעה וסעודה אחרונה ודלה זו, אפשר לאכול עד כמה וגם מה שרוצים, פרט לבשר ויין. וגם אם רוצים לשתות משהו או אפילו לאכול עוד - אם טרם הגיעה שקיעה - מותר.

סיפור ממשקפיים טובות

אוהד דהן

היזהרו חכמים בדבריכם

שלושה חכמים נמאס להם מהשבט שלהם, החליטו לצאת לחפש שבט אחר חכם יותר, מתאים לרמה שלהם.

דרוויש אחד, החליט לעקוב אחריהם, לראות מה קורה להם ולאן הם יגיעו.

הולך אחריהם ופתאום רואה שהם נתקלים בנבלה של אריה. הוא מתקרב בזהירות אליהם ומקשיב. אומר החכם הראשון - אני מחבר את העצמות של האריה ואכנה חזרה את השלד שלו בדיוק כמו שצריך.

אומר השני - אני מלביש לו את הבשר, הגידים ועוטר אותו בפרווה וברעמה בדיוק כמו שצריך.

אומר השלישי - ואני אפית בו רוח חיים. הדרוויש שומע ומת מפחד, הרי לנגד עיניו עוד מעט יהיה אריה חי. הוא מטפס במהירות על העץ הקרוב ומתבונן כיצד ייפול דבר. והנה ממרומי העץ הוא רואה לתדהמתו הרבה כיצד החכם הראשון מאחה את כל עצמות האריה ומעמיד את השלד שלו לתפארת בנוי.

החכם השני ממלא את הבטחתו והנה בנוי לתלפיות בפרווה ורעמה, אלא מה, עדיין מת מוטל על האדמה. החכם השלישי, גם הוא ממלא את משימתו על הצד הטוב ביותר ושאגתו של האריה הרעב מהדהדת באלפי בנות קול סביב.

האריה מתנער מרובצו, טורף את החכם הראשון והשני, ואת החכם השלישי גורר אל להקתו ומתרחק מן המקום. המום מכל מה שראו עיניו התחיל הדרוויש יורד אט אט מן העץ ושפתיו ממלמלות את הפתגם האתיופי הידוע "בית אם מבסלה מררנו" שמשמעותו: "יותר מדי מתבשל, אז נשרף" כלומר: חכמה רבה מדי מסוכנת לבעליה.

הלכה בהרחבה

הרב אהרון חדר

דיני תשעה באב שחל להיות בשבת ופרטי הדינים

הנהוגים במוצאי שבת זו

מסקנות ודינים הלכה למעשה שעלו בשיעור בבית מדרשינו

תשעה באב דחוי כמו שיוצא לנו השנה יש בו קולות רבות וגם דינים מיוחדים.

ט' באב דחוי פטורים מתענית מעוברות ומניקות וכן חולה שאין בו סכנה למרות שבט' באב שאינו דחוי חייבים הם בצום זה, כאן הקלו חכמים שבדחוי אינם חייבים לצום. הלכות ומנהגים בשבת חזון.

לדעת מרן השו"ע אין נוהגים אבלות בשבת כלל ולדעת הרמ"א אבלות שבצנעה נוהגת בשבת זו. ולכן לנוהגים ע"פ מרן השו"ע אוכלים בשר בשבת זו ושותים יין ואסור להראות בו שום מנהג של אבלות, מפאת קדושת השבת. **החלפת הנעליים והבגדים ותחילת הצום במוצאי שבת.**

שחל תשעה באב במוצאי שבת מפסיקים מלאכול מיד בשקיעת החמה ולא מחליפים נעליים ובגדים, רק 20 דקות אחר השקיעה, כדי שיהיה תוספת שבת אחרי צאת הכוכבים. ויאמר ברוך במבדיל בין קודש לחול ואז יחליף נעליים ובגדים. וצריך להחליף את בגדי השבת, שלא ראוי ללבוש בגדי שבת בתשעה באב, ואין להחליף לבגדים מכובסים, אלא ילבש בגדים שכבר לבש אותם כבר ביום שישי, או שייכין ביום שישי בגד שילבש אותו כשעה ויפשוט ואז בגד זה אינו נחשב בגד מכובס.

הולכים לבית הכנסת לתפילה של תשעה באב ונוהגים לברך על מאורי האש בבית הכנסת ולא מברכים על בשמים בתשעה באב, ונשים שלא הולכות לבית הכנסת יברכו בבית על נר בורא מאורי האש ומי שלא בירך במוצ"ש אין לו תקנה לברך ביום ראשון.

ההבדלה

אין עושים הבדלה במוצאי שבת ורק חולה שאוכל בהיתר עושה הבדלה בלי הברכות ולא יאמר ראשון לציון וכו' אלא יתחיל ישר סברי מרנן. ויברך על הגפן ולא יברך על הבשמים שאין מברכים על בשמים בתשעה באב שהרי יש בהם נחת רוח.

מעוברות ומניקות: המנהג שאינם חייבות בצום תשעה באב דחוי. אבל יתחילו את הצום כדי להשתתף עם הציבור ובבוקר יעשו הבדלה ללא ברכת מאורי האש וללא בשמים ותתחיל את ההבדלה מברכת הגפן וברכת המבדיל ותאכל כדי קיום הוולד או היונק וכמובן שלא תאכל מעדנים.

קטנים: אם הקטן יכול לעשות הבדלה בעצמו ולשתות כמלא לוגמיו (44 גרם) יעשה הקטן הבדלה לפני שאוכל ואם אינו יודע לעשות הבדלה יאכל ללא הבדלה ויבדיל לו אביו במוצאי תשעה באב.

הבדלה למי שצם: אחר צאת הכוכבים של יום תשעה באב יבדיל בלא הברכות שלפני הבדלה כי ברכות אלו נאמרות רק במוצ"ש אלא יברך הגפן ויברך המבדיל וישתה רוב רביעית ומותר לשתות לפני הבדלה מים.

מוצאי תשעה באב לדעת הספרדים וע"מ מותר לאכול בשר ולשתות יין מיד בצאת צום דחוי, כמו השנה, מכיוון שהעשירי כבר הסתיים ומנהג האשכנזים להחמיר שלא לאכול בשר ולשתות יין עד יום שני בבוקר.

ויהי רצון שנזכה להיאגאל גאולה שלמה ונזכה לראות בבנין בית המקדש אמן.

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ובכללם ל...

ברכה והצלחה

אל נא רפא נא לה

אוסנת יסכה בת רבקה

בירקן בת רותי

חנה בת מרים

רון בר עדנה

אליה בת סיגל

אביגדור בן שרה

עדה עטייה

נתנאל טלקר

עוזי שלי

יצחק ראש

שלום מלכה

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

מיחיד לבודד

איכה ישבה בְּדָד, העיר רַבְתִּי עִם... האם מטרתה של מגילת איכה היא לעורר את הכאב? האם אנחנו מחפשים להניח לרגע את חיינו העכשוויים ולהתאבל על היקר שהיה ונלקח מאתנו, לשבת לבכות ולספוד? בפתיחה למדרש איכה ישנה דרשה מעניינת. המדרש בא לבאר את "איכה ישבה בְּדָד", ומבוסס על הפסוק בתהילים "אֶלְקִים מוֹשִׁיב יַחֲדָיִם בֵּיתָהּ, מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת, אֶךְ סוֹרְרִים שְׁכֵנוֹ צַחֲיָהּ". וכך דורש המדרש: זְבָדִי בָּן לְאִי פֶתַח, "אֶלְקִים מוֹשִׁיב יַחֲדָיִם בֵּיתָהּ". אֶתָּה מוֹצֵא, עַד שְׁלֹא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, הִיוּ יוֹשְׁבֵינִי בְּפָנַי עֲצָמַי וְהִשְׁכִּינֵה בְּפָנַי עֲצָמָה, וְכִיּוֹן שֶׁנִּגְאָלוּ - נַעֲשֵׂה כָּלן הוֹמוֹנִיָּא אַחַת. וְכִיּוֹן שֶׁגָּלוּ, חֲזְרָה שְׁכִינָה בְּפָנַי עֲצָמָה וְיִשְׂרָאֵל בְּפָנַי עֲצָמַי. הֲדָא הוּא דְכַתְיִב: אֶךְ סוֹרְרִים שְׁכֵנוֹ צַחֲיָהּ. לפי המדרש, הפסוק בתהלים מדבר על שלושה מצבים, קדם גאולה, גאולה וגלות. "אלוקים מושיב יחידים ביתה – מתאר את המצב לפני הגאולה. ישראל והשכינה בבדידות, יחידים. ו"אך סוררים שכנו צחיה" – מתאר את המצב לאחר הגלות. האם גם "מוציא אסירים בכושרות", החלק האמצעי בפסוק – מתאר את מצב הגאולה? ושאלה נוספת, האם יש שינוי בין המצב הראשון, טרום הגאולה לזה שלאחר הגלות? במדרש בחומש שמות דורש רבי יונתן את המילה "בכושרות" – כְּכִי וְשִׁירוֹת. מדוע בכי ועל מה שירה? כשאדם חי לבד, הוא יחפש מישהו לשמוח עמו, חלומותיו יהיו על מצב אידיאלי של קירבה וחיבור. לעומת זאת, כשאדם כבר מוצא לו מישהו קרוב, הוא לומד שלא רק הזמנים הטובים והנעימים מחברים ביניהם, גם הגעגוע והכאב על כל רגע של מרחק הוא חלק נכבד מאותו הקשר. אנחנו לומדים שלא רק השירה היא קרבה, גם הבכי. לפני הגאולה הרגשנו כמה אנחנו יחידים, ציפינו כבר להתאחד עם השכינה, קיווינו וייחלנו לבניין בית המקדש, רצינו לראות מציאות מושלמת. הגאולה לימדה אותנו שחיבור אמתי מתבטא בשני צדדיו, בקרבה ובריוחוק, בשירה ובבכי. כשגלינו, כשהבית נחרב ואיבדנו את היכולת לקשר הזה, אנחנו מלאים געגוע, מרגישים את הבדידות, את הצחיחות והיובש, את התשוקה לחידוש אותו הקשר. ואז מבינים שזה עצמו חיבור. שעצם כך שאנחנו חסרים כל כך ללא השכינה, שאנחנו כואבים כל כך ללא בית המקדש. עצם זה הוא גילוי עמוק ומדהים של הקשר. המילה "איכה" אינה שאלה. היא זעקה, "איכה?" – איך ייתכן שאנחנו לבד? איך ייתכן שנהיה כאן בעולם ללא הקשר האמתי והפנימי שלנו לשכינה, למי שאנחנו בתוך תוכנו? מגילת איכה איננה משהו זמני, ביטוי לכאב עכשווי שיום אחד, בעז"ה, יעבור. זהו חלק בלתי נפרד מהתורה הנצחית. ההבחנה כי בלי החיבור הזה אנחנו לא רק "יחידים", אנחנו "בודדים", אנחנו במצב ממש נורא וחסר, עצם הישות שלנו אינה שלימה. מהווה לימוד עצום על מי שאנחנו ועל כמה הקשר הזה לשכינה, לקדושה, קבוע בתוכנו. כולנו מייחלים ומצפים לבניין בית המקדש, לגאולה, לחיבור גלוי ומשמח. ובינתיים "הִפְךָ לְאֶבֶל מְחֻלָּנו", מה שנכון ורצוי שיתבטא במחול, מתגלה דרך האבל, בכך שאנחנו יודעים שזה לא ייתכן, שהמצב הזה אינו נכון ושלמציאות הזו אין מקום.

[על פי תורתו של השפת אמת]

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

חודש "מנחם אב" - מצד תוכן הענין ד"מנחם" שמורה רק על השינוי ממצב של היפך הטוב למצב של טוב, מספיק רק ביטול הענינים הבלתי רצויים. אבל מצד תוכן הענין ד"מנחם אב" שמורה ש"אב" (חודש היסורים) עצמו הוא בבחינת "מנחם", כלומר שהרע עצמו משתנה ומתהפך לטוב.. היינו שהצומות עצמם מתהפכים ונעשים ימים טובים (תורת מנחם ח"ו ע' 125)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

סלומון אפוי

מצרכים 4 מנות סלומון

1/3 כפית מלח	המצרכים:
4 נתחי פילה סלומון במשקל 1/4 כפית פלפל שחור גרוס כולל של 800 גרם.	4 כפות שמן זית
מיץ מחצי לימון	3 שיני שום כתושות

אופן ההכנה:

משרים את הסלומון בלימון וחומץ מחצית השעה

מחממים תנור ל – 200 מעלות

שוטפים את הסלומון ומניחים את אותם על מגש, כאשר הם

מונחים על הצד עם העור

בקערה אחת שמים את השמן, השום, מלח, פלפל שחור ומערבבים.

מורחים ומעסים את הסלומון היטב מכל הצדדים בתיבול

אופים בתנור כ – 20 דקות.

בתיאבון

"כבוד, אי אפשר לדרוש אותו,
צריך לקבל אותו,
וכדי לקבל אותו,
צריך קודם כל לתת אותו"

הפתגם השבועי